

Знакът на Великото триединство

Красномир Крачунов

1

Който вижда – бива виждан!

Тази древна поговорка се отнасяше само до едното ни виждащо сетиво, но често, особено в последно време, се убеждавах, колко е вярна.

Събудих се точно в определения час и то в дълбоко носталгично настроение – сънувах интересен, но достатъчно тежък сън. Размърдах пипалцата си в опит да прогоня дрямката и веднага няколко от тях се откъснаха от мен – те придобиха предписаната от природата телесна свобода и извивайки се грациозно изчезнаха в отворите на кораловите стени. Замислих се с лека тъга върху предстоящата им съдба. Какво ли ги очаква? Според безпристрастната научна статистика, проверявана не един път, около деветдесет процента загиват през първите минути на собствен независим живот. От моите* колко ли ще оцелеят? Вълнувах се всеки път, когато ги виждах да поемат към неизвестното, - нали са моя плът и кръв, но по строгите писани и неписани правила с нищо не биваше да им помагам.

* За съжаление ролята на пипалцата остава неизяснена до края на предложеното произведение. Първото и най-очевидно предположение, че става дума за начин на размножаване се опровергава само след няколко реда, когато героят на разказа, споменава за мама и тате.

Напрегнах се и прогоних мрачните мисли. Мама и тате*, когато бях малък, често ми повтаряха древното правило: „Заспивай с мечтите или мъките, но винаги се събуждай готов за бой!” Предстоеше ми тежък и напрегнат ден. Потопих се във ваната и хладката галеща тялото вода ми върна до голяма степен бодростта.

* Друга интересна подробност: езикът на тези същества притежава свойството род, но думите „мама” и „тате” са от един род.

Отидох в стаята и първото нещо, което се впи в сетивата ми, беше пустата улица. Напразно стреловидните фенери изпусаха резки зрящи звуци. Стените на уличният каньон, на места порутени, на места поправени, на места – подновени, безразлично очакваха появата на нещо движещо се и мислещо.

В този час на личния* ми ден предпочитам да не виждам никого, нито пък някой мен да вижда. Отидох до прозореца и вдигнах звуко- и светонепроницаемата завеса. Вече обезопасен от чужди сетива въздъгнах спокойно и размахвах първо горните си пипалца. Какво щастие – мога спокойно да се наслаждавам на домашния уют.

* Поради липсата на смяна на ден с нощ всеки индивид живее по собствен жизнен цикъл.

Получих бодрост, Духът ми се извиси, но тялото ми по доста неприятен начин напомняше за изначалното си несъвършенство. Задъхах се, усетих обща слабост, болки по разни места и всяко следващо движение ми се удаваше с все по-голямо усилие.

След трите задължителни упражнения установих, че умората е на дневен ред. Дишах тежко. Нима остарявам? Глупости! – възпротивих се на гадната мисъл и изпълних стаята с блясъка на силни думи. Прекрасно осъзнавах причината – до това положение ме бе довел най-обикновен физически мързел. И огромна доза самоотпускане. Леността ме бе обхванала постепенно. Днес не правиш едно упражнение, утре – две... Накрая въобще преставаш! И колко ти е добре в началото: сутрин се събуждаш отморен, тялото ти се движи леко – не го усещаш, готов си да литнеш, остава ти много време, ти си доволен, приятелите, дето те чакат, - също, за началниците да не говорим – хвалят те и те сочат за пример на онези, които си позволяват да закъсняват...

В този миг на размисъл и самоосъждане се сетих нещо...

Вчера* се върнах късно. Двете чашки при Хартизи явно ми бяха дошли в повече,.. преди това се бях отбил на още две-три места. Влязох си в къщи и... Колкото и да съм бил пиян, ясно си спомням как внимателно, предвид нетрезвото ми състояние и отгук лошата координация на движенията ми, отпуснах въженцето на завесата и се зарадвах на възцареното спокойствие и прекъснат морален тормоз на алчната улица.

* Вж. предходната бележка.

Дали пък спомените ми не са от предишния ден? Или просто не съм си свършил работата добре?

Крайно време е да престана с това безразборно пиене!

Или?..

Предпочетох да не мисля над това „или”. Доста врагове си бях създал с новата си работа. Да не споменавам за миналото.

Щом през мозъка ми мина думата „работа” веднага се сепнах.

Изправих се рязко на всичките си долни пипалца и се отлепих от пода. Проплавах* край вратата на хола и нарочно не викнах**. Не желяех Знакът на Великото триединство*** да ми напомня укорително за обхваналата ме слабост. Довечера, или когато успея да се върна, ще застана пред него и тържествено, в паметта на Мама и Тате, ще се закълна, че ще променя начина си на живот, ще тренирам, ще спазвам правилата за Здраво тяло, Силен дух и Дълъг живот; ще се отпускам само когато почивам.

* Атмосферата на тази планета е толкова мощна, че на повърхността плътността ѝ приближава тази на водата. В нея живите същества могат да плуват. По образ (външен вид) те приличат на риби, медузи, калмари. Крилати същества не се срещат, поне не се споменават в това произведение.

** „Викнах” – да не забравяме за звуковата локация. В плътния и недотам прозрачен въздух тя е доста ефективна в сравнение със светлинното зрение.

*** Знакът на Великото триединство. Спортен символ. В тяхната писменост тяло, живот и дух се отбелязват с различни знаци, но с еднаква основа, което позволява да се обединят в едно.

2.

Кабинетът представляваше върхът на административното благоустройство. Простор и простота. По стените, уж в развихрен безпорядък, висяха портрети на знаменити спортисти и спортни деятели. Малкото пръснати мебели създаваха илюзия за равенство и братство, градени под знака на Великото триединство.

Този път шефът не ме посрещна с любимата си сентенция:

„Който мене слушка,

Хубави неща гушка!“

Видя ме в потока таванна светлина, смръщи се и пипалата му – долни и горни – се загърчиха ядосано. Думите заприпламваха отсечено и с отровен син блясък. Звуковият им еквивалент бучеше като срутване на скални маси под напора на прииждащите от незнайното бурни талази вода.

- Още снощи трябваше да проведем този разговор – крещеше той и изпълваше великолепия си кабинет с най-гадните цветове на дъгата. – Къде скиташ, негоднико?

Търсихме те навсякъде; дори в най-отвратителните заведения, където стъпват пипалата само на отрепките и развратниците. Къде беше?

Предпочетох да не отговоря. Придадох си свеж и невинен изглед на тялото, поне така се надявах, и пипалата поотпуснах в поза – нито прекалено угодническа, нито пък, не дай боже, - прекалено предизвикателна.

- Какъв е проблемът? – отговорих на въпроса с въпрос. От гледна точка на правилното събеседване с началството постъпвах некоректно.

- Ако и днес те бе хванала липсата – зарева той в стихотворен пристъп, - утре щеше да метеш пистата! – Изглежда творческото вдъхновение се поизчерпа и той продължи с по-нормален глас: - Питаш какъв е проблемът, ли? Голям! Ще го изпуснем! – После отново се отклони в лични нападки: - Напоследък много пиеш.

Вранеш, моят шеф и покровител, сигурно още дълго щеше да продължи в този автозадоволяващ неконструктивен дух, ако не го бях прекъснал грубо.

- Звук и блясък да ти разнищят сетивата! – креснах с пълна сила и кабинетът се промени: звукът и светлината го превърнаха сякаш в друго място. Подобни грубости си позволявах само когато бяхме двама. – Спри с глупавите укори и премини по същество към работата. Уточни се: кого ще изпуснем?

Вранеш се втрещи – разговорните пипалца покриха перваза на купата*, като трептяха нервозно, а туловището бавно потъна в благотворно ароматизираната вода, като част от нея се изля на пода – Боже!, каква загуба!

* За техните тела купата, с нейната овална вдлъбнатост е най-удобното средство за стоене или седене; при тях няма разлика между тези две състояние.

- Личния ми живот си е мой – троснато продължих в същия дух. – Достатъчно съм голям и достатъчно съм патил, дори съм поостарял, та мога, когато поискам, да се отдавам на разни явни или тайни удоволствия... Да говорим по същество. За какво става дума?

Очаквах да прибави към лампите свой звук и да ме огледа презрително; вместо това той въздъхна дълбоко, при което се образува нещо като полупрозрачна завеса пред него, зад която поотпусна пипала – не във всички случаи изглеждаше благоприлично – и донякъде се поуспокои. Може би мислено е разиграл някоя сценка от постоянния си репертоар...

- Утре са финалите на издръжливост.

- Благодаря за проглушаването и осветяването – нарочно и с дълбока ирония просветнах аз. При доверителни и служебни разговори предпочитам само да святкам,

защото звукът преминава доста свободно през стените и всяка дума може да стигне до нежелани сетива. – И какво от това?

- Берсен!

Името веднага ми подсказа проблема. Този човек напоследък спечели няколко състезания.

- Подозирате го, че взима допинг?

- Нещо далеч по-лошо. Проверяваме го след всяко състезание – нищо не сме открили. Сигурно взима нов вид допинг.

- Ясно.

Още час уточнявахме проблема и начина ни на действие. Аз станах, изтърколих се от купата и се насочих към вратата. Преди да я стигна ме стигна поредната сентенция на шефа:

„Животът носи изненади,

Не почвай сутрин с клоунади!“

Той можел и да съчинява нови стихове – преди не бях ги чувал. Но веднага ме разочарова, защото пусна стар опус:

„Ако днес те хване липсата,

Утре заран ще метеш пистата!“

Накрая завърши с нещо, което искрено ме изненада:

„За да има готин шопинг,

Пий тайно нов допинг!“

3

Джико ме видя и видимо се зарадва. Покани ме в гостната – място, според него, само за избрани. Това бе стая с интересна подредба, но на нея ще се спра друг път. Поразмаха пипалца, докато се настанявах, и веднага се просна на пода срещу мен като зае доста странна поза. Знам, че изпитваше нетрадиционно желание спрямо особата ми, и често ставаше досаден в чувстваната си напористост. Все още се надяваше, че ще склоня. Търпях претенциите му, защото умееше добре да върши работата се. Сега ме оглеждаше с редки и дълбоки вдишвания и възгласи, святкаше ефектно, при което цялата стая блясваше с релефното си великолепие... Донякъде му съчувствах – наследник на богат род, който успешно и безнадеждно бе пропилял своята част от наследството и сега, за прехрана и поддържане на определен жизнен стандарт, се

ровеше в човешките мръсотии. Също като мен, само че аз наследих от родителите си единствено доброто тяло и малко от силния им дух.

- Кой е онзи там, на лявата стена? – отклоних вниманието му от себе си.

- Пра-прадядо ми. В рода ни го почитат много. Казват – бил велик човек. Е, порових се из архивите... – Той ме прозвучи пронизително и мрачно ме изиронизира: - Нали не си дошъл да ме питаш за него?..

Успех! Поздравих се за верния подход – бях го вкарал в правия път на ежедневието. С няколко точни думи му обясних положението.

- Берсен!? – почти не се учуди той. – Славен серсем! – позасмя се той. – В духа на твоя началник, нали?.. Направиха ми впечатление неочаквано добрите му постижения. Поразпитах разни хора. Без да влагам, разбира се, корист. Ей така, от чисто любопитство. Може пък всичко да си е в реда на нещата, знае ли човек. Та Берсен спортува от дете. Бил е сред най-добрите. Като юноша е спечелил почти пълен набор награди. После?.. Дали са го пресилили с тренировки и състезания, дали са му давали разни препарати?.. Рязко е снижил постиженията си. Превръща се в посредственост. Дори веднъж един нагъл журналист го пита ехидно „защо продължава да се състезава при този нисък рейтинг”, на което той отвръща с мила, връх на невинността, усмивка на всичките си пипала: „Защото ми харесва!”

- Това и аз го знам!

- Сигурно е преодолял кризата на възмъжаването и е върнал прекрасното си спортно състояние.

- Тия ги разправяй на пра-прадядо си! – троснах се невъзпитано аз.

- С удоволствие, само дето сега ми е трудно да стигна до него. Пък и не държа да се пренасям в другия свят толкова млад и незадоволен.

Той размърда нетърпеливо пипалцата си, а аз се изругах за грубата си нетактичност.

- Задачата ти е да го следиш – заговорих аз делово. – Постъпи както с другите подследствени за допинг. Открий препарата, който гълта, и веднага ми събщи.

- Колко е лесно на думи. Ама те, спортистите, не са като обикновените хора, гълтат през половин час какви ли не хапчета и течности: за покриване на витаминна недостатъчност, за успокояване на нервите, за правилно и пълноценно храносмилане, за точна регулация на отделянето... Как сред този хаос да открия някакво си неизвестно мен и на света, обществото де, вещество?

- Досега винаги си успявал!

- Благодаря ти за духовната подкрепа. По-добре ме въодушеви с нежен телесен допир; като преплетем пипалца...

- Престани! – креснах аз, от предпазливост само цветово. – Колко пъти ще ти обяснявам, че не съм с такива наклонности.

- Е, ти пък, човек не се ражда... той става...

- Престани - натъртих на думата аз и добавих: - Заплащането - както досега. При успех - удвояване на сумата!

- И това е нещо - измърмори той, макар да даваше вид на особено очарован. Все пак се надяваше на добър изход. - Ха! - сепна се той и явно излезе от сладостните си видения. - Днес тук идваха двама грубияни и питаха за теб.

- Кои са те?

- Знам ли - неопределено отвърна той, - струва ми се, че са биячи на една местна банда. Май нещо си оплел конците, а?

Обърнах му рязко гръб и този ден повече не го видях.

4

След бурната сутрин* изведнъж се оказах без работа. Усетих се напълно свободен. Времето до вечерта, когато Джико щеше да снесе научената спортна информация, беше мое. Отпуснах се и вместо да се наслаждавам, ме обхванаха тежки мисли.

* Нека отново напомним на читателите, че при тях терминът „сутрин” притежава доста по-различен смислов заряд от земния. Понеже живеят в долните пластове на плътна атмосфера, не усещат смяната на ден и нощ. Терминът „сутрин” означава времето след събуждане и закуване до второто хранене (по земному - обяд). Там всеки отделен индивид се опитва да спазва собствен ритъм на сън-будуване, но този е изместен във времето спрямо ритъма на другите.

В къщи, където снощи някой беше влизал, не биваше да се прибирам. Наистина, съседът, на когото дължа доста пари, сигурно отдавна бе тръгнал за работа; знаех добре дневния му ритъм - ставаше около час и половина след мен. Пък и той, въпреки свирепия си вид, не беше опасен. Преди два дни беше налетял на бой и ако не бях спортист (нарочно употребявам сегашно време), не бих го надвил с лекота - можеше сериозно да си изпати, но нали изпитвах угризения на съвестта...

Заплашваше ме далеч по-страшно посещение!

Двама мои кредитори бяха наели агенция за връщане на дългове. Вчера един тип ми се обади и с нежен, ама никак не съответстващ на искането, глас ритмично занарежда:

„Пригответи веднага парите, иначе действам по любимия ми метод. Мачкам, късам. Мачкам, късам.” В интонацията му усетих садистична автовизуализация на предстоящото въздействие върху моето живо и чувствено тяло.

Да има да взема!

Но пипалцата ми се затресоха конвулсивно когато си спомних произнесените като край гадните стихчета:

„След чувствена еманация,

Предстои тържествена кремация.“

Издекламира ги отсечено и последва гаден смях. Телефонът се затвори безшумно - явно си пазеше техниката, за разлика от чуждите личности.

Лесно няма да им се дам! Справя ли се успешно (непременно трябва да се справя!) с „Делото Берсен”, получавам известна сума и се разплащам. Съседът, разбира се, отново ще трябва да почака. Той не е от вида „мачкам-късам”. Може отново да се опита да приложи физическа сила, но пак ще го победя, не направо ще го пребия!..

Внезапно и мен ме обхвана стихотворна треска по отношение на гласа от телефона:

„Скромен чар и силен глас,

Пръски летят като при бяс.“

След бурния разговор и стихотворната емоция минах край триединния символ и въздъгнах. Занемарил съм спортната си форма; наистина отдавна не се състезавам, но трябва да гоня допингджиите и да бягам от покровителите им. Трябва! Трябва да спортувам! Здраво тяло, силен дух, дълъг живот!

Този животворен оптимизъм трая само миг – да оцелея през следващите два дни трябваше да се скрия някъде. Мигновено излязох от къщи и се насочих към Спортната палата. Веднага ми светна предупреждение пред очите – първо там ще ме търсят, но трябваше да подготвя операцията „Таен допинг” (така я кръстих само преди миг). Щях да поговоря с няколко души, да се поровя в разни документи, да прегледам записите на състезанията, в които е участвал Берсен.

Разговорите ме обезпокоиха сериозно. Нашият подследствен за допинг състезател е тренирал през последните години упорито и непрекъснато е повишавал постиженията си. Явно, той е направил добър извод от преживяния физически срыв и си е взел поука. Направените анализи бяха чисти – нито намек за някакви забранени вещества! Баща му е виден лекар и сам се грижи за него – едва ли ще жертва здравето на сина си.

Подсвирнах недоволно! Изгледите за голям хонорар се стопяваха с бясна бързина. Наистина щяха да ми платят за изгубеното време – спортните босове обичаха да казват,

че отрицателните резултати са за предпочитане, но тайно се надяваха на скандали. Така се утвърждаваха като безкомпромисни борци.

5

Не усетих кога бе станало обед. От Спортното училище на Светлите надежди, намира се срещу Спортната палата, бликна бурен поток развеселени деца. Те лудееха, крещяха, гонеха се и се включваха в плавното течение на уличния тунел. Изпитах завист към необременената им радост. Дали аз скоро ще мога да си позволя таконещо. Стана ми мъчно – усетих две пипалца да се отделят от мен и да поемат по неznайни пътища. Дали и аз, като обикновените хора, ще си позволя лукса да възпроизведа наследник? Възрастта ми е още подходяща, привличам...*

* Ако беше завършен този израз, може би щеше да стане ясно как се размножават тези същества (бел. на прев.)

- Трут* да ме глътне! – изругах с пълен блясък и звук, но беше прекалено късно.

* Трут явно е име на някакъв стар бог.

Двама непознати ме бяга сграбчили яко, а пред мен се усмихваше невероятно мило, явно в синхрон с ведрата сграда на училището добре познатия ми бияч „Мачкам, късам.” Примрях в очакване на предизвикана болка. Помислих с плаха надежда, че няма да е веднага. Дори бандитите знаят законите и няма да си развалят съдебния имидж пред толкова свидетели.

- Шефът иска да говори с теб!

И преди да осъзная, че болката отстъпва някъде напред във времето, се озовах в средата на въздушния поток и подтикван от неканените спътници полетях към неизвестното близко бъдеще.

* * *

- Въпросът е за много пари – разпери пипалца шефа на бандитите.

- Защо? – направих се на наивен.

- Не се прави на глупак – разкри ме той веднага и пипълцата се свиха и засвяткаха войнствено. Усетих желание в него веднага да ме сбие и смачка. – Кой ще бъде фаворит в следващото състезание? Залаганията ще са 80 към 20 за Берсен. Открием ли допинга – отива си и някой от другите ще спечели... Моят човек ще спечели, досещаш се нали. Той при честна игра е по-добрият. И не взема допинг, нито върши мръсотии!

- Разбрах – проясних си обстановката и я допълних със смяна на цвета на пипалцата ми от тревожно синьо ги преобоядисах на розовоспокойни. – Твоята полза я схванах. А моята?

Нарочно се направих на нахален, дори в израза ми – леко святкащ, леко звуков, прозираше простотия, но много, поне според мен, сдържано.

- Досещаш се кой е скрития фаворит.

Това твърдение беше пълна истина. Знаех го, но това не ме грееше особено.

- Аз не залагам. Нито правилникът нито длъжността ми позволяват това.

- Глупачето на гола! – ревна шефа на бандюгите с блясък на всичките си пипала и дори на тялото си. – Приятели нямаш ли? Близки?.. С кого живееш сега?

Въпросът сякаш подсказваше опит за изнудване, но отговорих съвсем справедливо и точно:

- Сам съм и си гледам съвестно работата.

- Добре, поемам този дълг и ще заложа аз от твое име.

- Ами...

- Какво пак си недоволен?

- Разходите!

- Поемам ги! Ти гледай само да свършиш добре своята работа.

Последното си беше чиста заплаха. Добре се наредих.

6

Озовах се на улицата. В мен всичко кипеше. Мразя физическото насилие. Още повече мразя психическото. Пипалцата ми се тресяха. Няколко души ме поогледаха странно и побързаха да се отдалечат. А други ме приближиха. Наобиколиха ме зяпачи. Явна желяеха да се насладят на невменяемостта ми. Да имат да вземат! За малко да им направя удоволствието и да се впусна да ги бия. Сдържах се. Първо оправих трепкането на световите ми пипалца – вече не святках разгневено. Постигнах и странен страничен резултат – усетих облекчение Надмогни себе си и ще се възвеличиш! Кой древен мислител го беше казал? Маминка често ми го повтаряше. Сега с двигателните пипала се справих далеч по-лесно.

Овладях се напълно.

Тълпата около мен разочаровано се пръсна. Набелязах си двама от най-наглите и ги запомних. Все някога щях да ги срещна насаме! Тогава така ще ги подреда...

Да вървят по течението!*

* Техен вариант на земния израз: Да вървят по дяволите!”

Сврях се в една ниша край тунела, минах през една врата в някакъв проход с много разклонения и още повече магазинчета. Влях се в тълпата и станах анонимен. За по сигурно направих още три подобни маневри и бях почти убеден, че съм се отървал от всякакви любопитни последователи – случайни или нарочни.

Всъщност едва ли някой ме следеше.

Издох се до спукване и въздъгнах облекчено. Хората наоколо се поусмихнаха и дори позасмяха, но в това сега нямаше нищо обидно. Съчувстваха ми.

Вмъкнах се в малко заведение, което носеше гръмкото име „Клонест корал” и се отпуснах в една свободна чаша.*

* Чашата при тях играе ролята на стола при нас.

Положението вече не изглеждаше толкова безнадеждно. Шефът на „Мачкам-късам” се славеше, че държи на думата си. Следователно, успее ли да разкрие допинга, решавам проблемите с дълга към него и дори ще изкарам нещо за себе си; ще удовлетвори и другите си кредитори.

Бъдещето ми се усмихна така мило, че чак се уплаших: щях да загубя стръв към борбата.

Стегни се човече!

7

Джико ме прехвана миг преди да се скрия в „Спортната палата”-главно управление. Там съм си издействал една стаичка - уж за почивка, а се оказва подходяща и за скривалище. В палатата никой свестен гангстер няма да вдига шумотевица... Въздъгнах с облекчение - той се обаждаше само ако е свършил работа, и го поканих да се качи с мен. Дали знаеше за премеждията ми? Изглеждаше спокоен и делови, но аз добре го познавах - често зад милия израз се криеше нездрав интерес към бъдещето (в случая - моето).

Той се метна в моята чаша и разплиска намиращата се в нея вода. Побеснях! Бях сложил в нея специални подкрепващи вещества, не всички в списъка на разрешените (по отношение на допинга, не на наркотиците) и след преживяното очаквах с нетърпение да се освежа.

- Състезанията, както добре знаеш, ако не си пропуснал днешните новини, ще се състоят утре.

В гласа на Джико се усещаше неприкрита ирония. Явно се гавреше с моята душевност. При други условия бих му хвърлил як бой, но това сега би било в пълен разрез с интересите ми. Представих си как го налагам и се насладих на образа. Действията ми щяха да са късане пипалце след пипалце и утехата на угасващия му глас.* „Мачкам, късам!“ Какви приятни мисли! Изведнъж помръкнах - дано само мен не ме сполети.

* Нека не забравяме, че при тях говорът е светлинен.

- Какво научи? - прекъснах словоизлиянията му с рязък въпрос.

- Час преди състезанието той ще глътне някакво вещество. Записах разговора им - после сам ще го прегледаш. Не става ясно що за препарат е, но явно добре действа на състезателя.

- Кой го прави?

- С ушите си ще го видиш! - проиронизира той.

- Какво означава това?

- Час преди състезанието някой, за мен неизвестен, ще донесе брилото, така нарекоха препарата.

- „Брило“? Чудно име? Дали пък нямат предвид брилото от детската приказка за юнака Букан?

- Брей, ученото си е учено. Аз не бих се сетил, както и не съм се сетил... мама и тате ме подхвърлиха млад-младеничък на произвола на жизнените стихии. Нямах кой да ми святка приказчици в детска стая.

- Бедничкият! - този път аз го иронизирах и се надявам да е схванал правилно намека. - Всъщност ме интересува как да докопаме препарата.

Той бе доловил иронията ми и се сви обиден. Святкащите пипала се прибраха в гнездата си и говорът му придоби гадна монотонност.

- Аз свърших моята работа. За останалото ти ще се погрижиш. Желая веднага да ми платиш.

- Заплащането ще стане след като ми предадеш писмен доклад.

- Знам те аз тебе! - разцъфна той с усмивката на всичките си пипала. - Очаквах подобно нещо и затова съм написал обстоен доклад. Няма накъде да мърдаш.

Аз привидно се намръщих. За щастие не плащах аз лично, а спортната служба по разкриване на допинги. Написах съответния ордер и му напомних нашата уговорка:

- Сложил съм ти както обикновено двадесет и пет процента награда за успешно извършеното разследване...

- Добре де - прекъсна ме той радостно. - десет процента са за теб. Помня добре, знам и не забравям лесно работодателите си. Уважавам ги когато плащат. Утре сутринта ще изтегля парите и тържествено ще ти връча твоята част.

Той се надигна от купата, поизтръска водните капчици, които полетяха като свеж дъжд наоколо, и с последно „довиждане!“ изчезна през отвора на вратата.

* * *

Сведенията на Джико се оказаха точни. Не съм подозирал, че зад шкафовете на съблекалните на „Спортна звезда“ съществува, наистина тесен, но проходим тунел. Наврях се през него и намерих малка ниша, която имаше отвор точно зад шкафовете.

Тук трябва да поясня, че по заможните спортисти получават срещу заплащане самостоятелни стаи, докато останалите се блъскат в обща съблекалня.

Озвучих стаичката и прочетох лозунга:

„Чест, сила, ловкост – основа за победата!“

Добре се връзва с допинга – изсмях се вътрешно аз, настаних се удобно, доколкото тази дума може да се употреби за дупката, в която се намирах, и... неусетно съм заспал. Явно преживяванията ми са оказали своето въздействие.

8

Трясък на врата и високи гласове – звукови и– ме стреснаха. Бях проспал идването им. Подадох част от пипалцата си така, че да не ме забележат. Сега не само чувах но и виждах разговора им прекрасно.

- Момчето ми – засвятка весело с разни оттенъци на дъгата познат глас, - това не е допинг. Обясних ти го три пъти, ще ти го обясня и четвърти. Чоха е специална хранителна съставка, която не само поддържа мускулите в добро състояние, но и премахва молекулярните изражения на натрупана умора. Ние само подпомагаме естествения процес на почивка да се извършва едновременно с усилията, които предизвикват умората. Препаратът е абсолютно безвреден и не спада към никакви официално обявени за забранени вещества. Нито притежава свойства, които в бъдеще да го обявят за забранен.

Това беше доктор Гортири – стар и добър мой познат. Няколко пъти го бях разследвал за допинг-вещества и все успяваше да се измъкне.

- И все пак се съмнявам – упорстваше Берсен, - може да не са допинг, но някак си не е честно...

- Да ти обясня още веднъж механизма – в святканията на Гортари се усещаше явна досада от явната несъобразителност на спортиста, която той умело потискаше и говореше мило и убедително. – Знаеш защо съм се спрял на теб. Първо, ти си син на мой приятел. Второ, на времето те предупреждавах да не се насилваш, но ти послуша друг и сега береш плодовете на избраната стратегия. Такава е истината, колкото и да ни е тъжно. С моя препарат ти ще побеждаваш. Но ние след време ще обясним цената на успеха. Тогава ще предоставим препарата на всички. Тогава ти ще се върнеш на старото си място в класациите. Но така ние ще завладеем новата пазарна ниша с нашия препарат. Затова подписахме онзи договор – ти си лицето, ти си блясъка на рекламата. Аз – производителят. Печалбата ще делим на две.

- Затвор ще спечелите! – изревах яростно аз, за щастие само мислено.

- До старта остават двадесет и четири минути – обяви треньорът с хладен блясък в пипалата.

Той можеше повече да загуби, отколкото да спечели! Явно не всичко му се нравеше.

Докторът извади сравнително голямо гъвкаво шише с някаква течност и я постави на масичката. Намираше се почти до мен.

Действах инстинктивно, натиснах яко шкафовете и те полетяха на земята – вдигна се невероятен шум, който блокира за миг зрението им. Аз грабнах шишето с препарата и се шумгнах обратно в тайния тунел, който вече става явен. Трябваше да се измъкна колкото се може по-бързо. Това ме караше да бързам. Правех резки движения и се удрях в стените. Болката ме освирепяваше.

До мен стигнаха възгласи:

- Дръжте крадеца!

* * *

Блясъците се натрупваха и наслагваха; вдигна се страхотен шум. Хора се мятаха във всички посоки и се разпитваха един друг. Сигурно, ако бях проявил повече смелост, бих успял да се включа в тълпата преследвачи и със радост и голяма доза злорадство бих крещял (святкал): „Дръжте крадеца!“. Но изпуснах мига. Когато бях сграбчил меката бутилчица с тайнствения препарат, първият вик ме накара инстинктивно да се дръпна назад и да се скрия в тунела. Така подказах посоката на преследвачите и те ме подгониха. Добре че тунелът беше тесен с доста издатини по стените и в блъсканицата те изгубиха доста ценни секунди.

В едно бях сигурен - не бяха ме разпознали!

Тази сигурност вдъхна смелост в разхлопаните ми сърца. Усетих прилив на сили и осъзнах, че мисля невероятно бързо и точно изпълнявах хрумналото ми.

Проврях се през някаква дупка - така избягах от тунела и се озовах в страничен коридор на стадиона. Тук нямаше хора. Веднага си придадох, колкото и трудно да беше, спокоен вид на солиден човек, леко заинтересуван от вдигания шум, чиито неразбираеми отблясъци достигаха дотук. Първото нещо, което направих, бе да скрия шишето; трябваше да ме претърсят основно и тогава щяха да го открият.

До мен стигнаха отблясъци на властен глас:

- Престанете веднага с гледането! Престъпникът (брей каква лоша дума употреби за мен!) ни вижда в собствените ни звуци и ни се надсмива. Да гледат само охранителите!

След тези думи шумотевицата изчезна. Два самотни сигнала донесоха до мен картината на разгневената, но умълчана сега тълпа.

- В коридор три има човек.

Тълпата веднага се втурна към мен.

Не издържах психологически, представих си саморазправата без съд и присъда, разкъсаното ми тяло, летящите навсякъде нежни пипалца, уплаших се и побягнах. Тълпата сякаш само това чакаше, ревна и се понесе след мен. Ядосах се на себе си, какъв глупак се оказах. Всъщност веднага намерих оправдание за силата на инстинкта: ако ме бяха претърсили със стопроцентова сигурност щяха да открият бутилчицата. Тогава лошо ми се пишеше - щях да си мечтая да попадна в прегръдките на „Мачкамкъсам“. Тълпата милост не познава!

Както се носих по коридора, се сетих за отклонението наляво, завоят направих почти без закръгление и така за малко се отдалечих от тълпата и изчезнах от локацията на охранителите. По някаква причина звуковите трептения не попадаха в този коридор. Потърсих подходяща цепнатина зад напуканата облицовка, за щастие веднага намерих, и с доста труд, оказа влияние припряността ми, успях да прелея тялото си в някаква отвратителна дупка. Миришеше на разложено. Някакви странни гадинки се разбягаха панически. Доста голям плъх ме изгледа любопитно и дори не помръдна - явно тук той се чувстваше господар. Почнах бавно да се отдалечавам от него и мислено се молах да не ме нападне; само това ми оставаше.

Горещо благодарих на Джико. Може като човек да е извратен, но работата бе изпълнил прекрасно: беше проучил напълно за всички тайни проходи на стадиона. Ако се спася от благодарност защо да не му се отдам? Пред очите ми се появиха образите на

мама и тате... Бъди мъж! - подсказваха те. Махнах от съзнанието си появилото се желание за отплата и се съсредоточих на текущия момент.

Усетих умора. Дишах тежко. Уж с лекота избягах от тълпата, ала напрежението от последните дни си казваше своето.

Какъв глупак съм!

Радостно размахвах горни, долни и средни пипала. Няколко се откъснаха и запълзяха към тъмните кътчета. О! Свещено триединство! Къде зяпам!?

Всъщност сега е първата възможност да го направя. Онези гадове се мятаха по коридорите и явно не знаеха къде да ме търсят. Бяха изгубили следите ми. Извадих бутилчицата, отворих я и пийнах голямо количество от течността; за проба оставих малка част.

Миг. Два. Усетих прилив на сили. Препаратът действаше! Умората мина, задишах леко и отмерено.

Сега накъде?

Прибрах отново бутилката сред пипалата си, сега почти не усещах тежестта ѝ, тръгнах към пистата на стадиона, но след три скока се спрях и огледах.. Извадих бутилката, сплесках я колкото успях и я поставих в една цепнатина на стената.

Ако успея да се измъкна, ще се върна с експертите на спортната служба и тя с веществото вътре щеше да послужи за вещественно доказателство.

9

Усещах невероятна лекота!

Последиците от лошата нощ, умората от бурното преследване, само преди минути сърцата ми биеха така ускорено, че се страхувах някое да не се пръсне, дори лошото настроение изчезнаха мигове след поглъщането на препаратата.

Велико откритие!

Дали е безопасно? В подслушания разговор докторът твърдеше и се кълнеше на Берсен, че странични последици няма да има... Кой би си признал скритите грехове, когато се очертават такива сладки перспективи.

Едно нещо ме успокояваше – Берсен го бе взимал поне два пъти и бе останал жив и здрав. Здрав ли? Разбира се, той е два пъти по-млад от мен, организъмът му е трениран и добре поддържан, с лекота би превъзмогнал странични ефекти...

Стига! – креснах си вътрешно аз; за обществени изяви сега не съм готов. Преметнах се през поредния парапет и се озовах в залата.

Публиката беснееше. Взрях се в таблото за залози и се уплаших. За Берсен залагаха седем към едно. Днес някой ще грабне голямата печалба. Част от нея ще бъде моя. Край с дълговете и криенето.

Грубата действителност смачка и тези малки мои мечти.

С осмото чувство на пипалата усетих опасността. Няколко яки личности се приближаваха тихомълком към мен през тълпата. Разпознах ги по това, че бяха съсредоточени и не взимаха участие в общото буйство.

Живото ми въображение веднага си представи как ме наобикалят, хващат и извеждат от стадиона. Кой би обърнал внимание на протестите и виковете ми? Почти усетих бъдещата болка.

Заревах* с пълна сила.

* При болки тези същества едновременно святкат, т.е. викат (по тяхному), и локират безразборно със речевите си органи.

Хората до мен го счетоха за изблик на спортна страст и въодушевено ме последваха. Воплите ми за помощ потънаха в общия шум и блясък. Поддадох се на първичния инстинкт за самосъхранение – побягнах. Промъквах се грубо през гъстата тълпа и не обръщах внимание на ругатните и последващите удари на разгневените пострадали.

Враговете ми сякаш не бързаха. Обкръжаваха ме и постепенно ме насочваха към изхода. Какви гадове! Искаха сам да им се дам в ръцете.

И тогава ме осени една мисъл!

Тази мисъл сякаш падна от мрачните небеса* и се възхитих, на първо място на собствената си изобретателност, после от лекотата, с която могат да се решат някои от сложните ми проблеми.

* Преводачът тук е длъжен отново да напомни на читателите, че тези същества живеят на дъното на мощна атмосфера, където не достига и лъч от външен източник. За тях, митологично, небесата са мястото на черните и зловни сили.

Направих поредното мощно усилие и се озовах пред съдийската маса. Представих се най-учтиво.

- Позовавам се на член 806-и от правилника на състезанията – заявих аз гордо и твърдо. - Запишете ме в стартовия лист!

- Тази точка не е прилагана поне от сто години! – възропта един от съдиите.

- Случайно някой да я е отменил?!

Те изпаднаха в невероятно объркване. Съвещанието им продължи доста. Най-възрастният с величествена осанка и главен съдия, добре го познавах, се изправи от

стола-купа, при което разплиска известно количество от затоплената вода и произнесе със сериозен тон:

- Включвам Реки Хай в състезателния списък за поредното бягане срещу вятъра. Длъжен съм да напомня на достолепната публика правилата. Новият състезател не влиза в списъка за залагания. Ако той случайно спечели му се полагат 20% от събраната сума. 10% утешителна печалба за заложилите на втория, останалото влиза в касата на стадиона.

Стадионът отговори с бурен смях. Откъде-накъде някакъв натрапник, при това явно доста старичък, ще успее да изпревари стройните спортни мъжаги.

- Ако новият състезател остане на някое от следващите места, не му се полага нищо и залозите се раздават според класиранията на останалите участници. Той се състезава за всичко или нищо.

Въобщо нямах възможност да се замисля за последиците.

Заех място в редиците на състезателите. Само и само да избягна близкия ужас. За останалото ще мисля после...

* * *

Стадион „Вохода“ е чудото на съвременната архитектура. Леки, ефирни, готови всеки миг да литнат в небесата конструкции даваха подслон на пет реда трибуни, които следваха уверено извивките на пистата.

Хвърлих бърз поглед и не забелязах ни едно свободно място. Представих се като зрител, какъвто съм бил не веднъж, и усетих виртуално приятния допир на бисерната вода в чашите-столове. За редовните посетители такива чаши имаше само в централните сектори; там местата струваха невероятно скъпо, но даваха възможност за прекрасно виждане и право на далеч по-големи залози.

Дали беше справедливо?

Едва ли, но така законодателно бе поставена граница на възможните загуби, според доходите и това пък беше известна спирачка пред вманиачените. Хората и след състезанията трябваше да ядат и пият. Така бедните негласно биваха принуждавани, доколкото бе възможно да не пропиляват напълно малките си доходи...

О! Ветрове! О! Бури! Какви са тези мисли, когато след миг борбата ще почне и аз ще се опитам да запазя живота и състоянието си.

Заехме места на стартовата линия.

Бях си изработил стратегия – в най-добрия случай да бъда по средата. Така на никого нямаше да попреча. А главното бях постигнал – Берсен нямаше начин да спечели. Разбира се, оставаше леко съмнение, ами ако той наистина бе в добра форма... Не, не, видях го да подхожда към старта и пипалцата му трепкаха невероятно объркано. Всъщност май грешах – изглеждаше ядосан и това сигурно подклаждаше силите му. Ако вземе да спечели?..

Образно си представих последствията и изтръпнах.

Реших да го следя и да взимам решения в хода на състезанието.

Съсредоточих се!

В същия миг го усетих до себе си. Берсен трептеше. Хилядите му почитатели сигурно смятаха, че е следствие на благородна спортна злоба. Аз знаех истината и се уплаших. Дръпнах се назад и се постарях да го направя незабелязано. Между нас се оказаха две редици състезатели.

Сигнал за готовност!

Публиката засвятка така свирепо, че ме заболяха сетивата. В мен, против волята ми, се надигна онази спортна страст, която на времето ме караше да се боря докрай и в най-отчайващите положения. И аз съм бил един от онези големи състезатели, които са обирали овациите, защо и сега да не ги оберат!..

- Вятър! – ревна председателят на спортното жури.

Към монотонното свистене на звуковите локатори, се прибави тежък смазващ звук и ни връхлетя вятърът.

Устоях на напора. Бях се всмукал с долините си пипала в пистата и не помръднах. Но в задните редици, където по традиция са слабите състезатели, няколко тела се запремятаха за удоволствие на публиката във въздуха – явно не са сполучили със хватата.

Публиката бясно ги освирка и осмя.

- Старт!

Отлепих се и тръгнах! Вече светът се бе съсредоточил само в пистата. Друго за мен, а изглежда и за публиката, не съществуваше. Началото е винаги най-трудно, но аз успях да потегля. След толкова години безделие аз отново се състезавах!

Обхвана ме старото познато чувство. Буйството на публиката ме опияняваше. Устремих се напред. Напред! Напред!

А вятърът стигна максималната си стойност – цял метър в секунда. Истински ураган! В природата не се среща толкова силен вятър.*

* При голямата плътност на тяхната атмосфера дори и малкото движение на въздуха предизвиква голям напор.

„Вятърът бучи,

В моите джобове дрънчи.“

Тези стихчета на моя шеф се появиха съвсем не на място. Но аз превъзмогнах тяхното въздействие. Удължих се колкото успях и се наведох рязко напред. Другите състезатели направиха същото. Публиката от трибуните ни виждаше като проснати по пистата. Веднага стана лесно да се движа напред. Изпреварих няколко души. Берсен беше малко преди мен. Изгледах с любопитство как долните му пипала трескаво работят.

Пробягахме половината разстояние.

Разбрах същността на допинга. Не изпитвах никаква умора. Все едно се намирах още на старта и все така мощно преодолявах насрещния вятър. А около мен състезателите дишаха тежко и звучно. Сигурно зад мен доста хора са се отказали, но нямах желанието да проверявам.

Берсен излезе начело и започна да увеличава дистанцията между него и втория. Нима ще победи? В никакъв случай не биваше да го допусна!

Ускорих ход. А в мен беснееше спортната и не само спортната злоба. Победи ли, сбогом неотчетени доходи, сбогом мечти, сбогом живот!

От безбройните хаотични мисли, които ме спохождаха, се постарях да запомня само една: Защо му е необходим този препарат, когато може да мине и без него?

Ревът на публиката ме тласкаше напред като гръмък и ведър оркестров марш. Напрегнах мускули – нищо че не чувствах умора, но препаратата явно не придаваше сили. Достигнах възможната граница. Пред мен беше само Берсен. Добре че бяхме сравнително далеч един от друг по ширината на пистата. Подозирах, че вече се е досетил кой е откраднал препаратата и сега излива гнева си в невероятен телесен подем. Докопа ли се до мен – някой от нас двамата няма да стигне жив до финала.

Надминах го при спринта.

Пръв пресякох финала. Стадионът избухна във френетични възгласи. Но едновременно с приветствията чувах множество проклетия и заплахи – на много хора бях причинил огромни загуби. Мразещите ме се увеличиха неимоверно. Дали щях да оцелея до утре?

Усетих безкрайна умора. Явно стимулиращият препарат е престанал да действа малко преди финала. Не съм забелязал това и съм продължил по инерция.

Съдията обяви моята победа.

Размахах тържествено пипала – придобит преди години навик и позабравен с времето.

Изправих се на трибуната – необходимо бе да кажа няколко думи.

- Преди всичко за победата трябва да благодаря на доктор Гортари – карах направо през просото аз и се надявах нещастията да ме отминат. – Той е създал особен препарат, който, ние от Отдела по допингите, изследвахме обстойно и преценихме като безопасен...

Словото ми продължи доста дълго в този възхваляващ дух. Така съвсем съзнателно се опитах да превърна един враг, ако не в приятел, то поне в съюзник.

Рекламата движи бизнеса! А бизнеса използва интереса...

Думите ми бяха прекъснати от бесен изблик на светлина (шум за тях). Всичко произнесено се сля в обща светкавица – заслепи ме!

Пазителите на реда тичаха към мен.

О, Богове! Свещено триединство! Що ме напускаш?!!

Когато животът ти е във властта на тълпата, наградите са нищо. Заряха тържествената церемония и се шумгнах в тунела, който водеше направо към съблекалните. На входа му десетки охранители сдържаха разгневените хора. Засега. Но докога?

Не си позволих и миг колебание: Прелетях край изумените служители на стадиона и свърнах в тясно коридорче, което водеше към малка, но вечно заключена врата.

Набрах познатия ми код и се озовах в безопасност. Относителна! Толкова относителна като всичко на този несигурен свят. Докато ме забележат отново...

10

Десетина минути по-късно седях в кабинета на моя пряк и негласен началник и с въодушевлението на спасен, новопокръстен и опиянен от живота човек, разказвах преживелиците си.

- Така-а-а – проточи той се неопределен тон и повдигна шишенцето с останалия препарат. – Е, в лабораторията ще го изследват и майчиното му мляко ще открият и ако се наложи ще вкиснат... Съветът по допинга ще се събере и ще обсъди резултатите. Дотогава ти препоръчвам да не се показваш пред... публика.

Може би искаше да каже пред обществото, но нещо го сдържа. Той се изразяваше в червено-черни оттенъци. Познавах го отлично и разбрах, че е развълнуван и то не в положителния смисъл на думата.

- Върви! – продължи той. – Аз ще се погрижа в сметката ти да се влее хонорара. Аз лично ще предложа на Управителния съвет да ти повиши заплатата, което ще изиграе положителна роля при пенсионирането ти.

О, светлина и славни звуци! Та аз съм още толкова млад...

Направих доволен израз на пипалцата си и си тръгнах.

- Почакай! – спря ме той с властен блясък. – Вземи този ключ. Знаеш къде се намира квартирата. Сври се там и не си подавай пипалата навън.

Благодарих най-искрено.

Движех се из кораловите улици на града, далеч от спортните съоръжения и страсти. Сред спокойното множество се превърнах в обикновен и незабележим гражданин. Дори съчиних следното двустихие:

„Сервираш ли на шефа свади,

Очаквай груби изненади!“

Представих си две-три неща. Прецених още четири-пет възможности и реших да не се възползвам от щедростта на шефа. Имах си тайна бърлога, където и друг път съм преживявал свирепи бури.

Запътих се към нея с чувство на изпълнен дълг и тревога за бъдещето си.